

κάποιες σκέψεις
με αφορμή τα

στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών...

Αναζητώντας

- ***...τα αίτια***
- ***...την ιστορία και τις συνθήκες***
- ***...τις προβληματικές εντός των κοινοτήτων των μεταναστών***
- ***Μία κριτική στην κινηματική ανάγνωση του μεταναστευτικού και κοινοί αγώνες***

Αναζητώντας...

...τα αίτια

Αναζητώντας τα αίτια της μετανάστευσης δεν μπορούμε να μείνουμε μόνο στο γεγονός ότι ο άνθρωπος στα δεκάδες χιλιάδες χρόνια της ύπαρξής του υπήρξε ένα διαρκώς μετακινούμενο ζώο. Θα μιλήσουμε για τη μετανάστευση στη μαζική της κλίμακα, τη μετανάστευση ως απότοκο και αναμενόμενο αποτέλεσμα της επέλασης του καπιταλισμού πάνω στον πλανήτη.

Θα ήταν αφελές να πιστέψουμε πως ο δυτικός καπιταλιστικός «παράδεισος» δε θα προϋπέθετε και την αντίστοιχη κόλαση. Κι αν η αντίθεση αυτή βιώθηκε στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών κοινωνιών ως το τέλος της δεκαετίας του '70 δημιουργώντας εύφορο έδαφος για συλλογικούς αγώνες, αντάρτικα και εξεγέρσεις των εκμεταλλεζόμενων, σήμερα, η **βαριά βιομηχανία** εκμετάλλευσης ανθρώπων και φύσης έχει μεταφερθεί κατά κύριο λόγο, στους τόπους που έχουν ονομαστεί «τρίτος κόσμος». Κάτι τέτοιο δε σημαίνει πως, η αχόρταγη καπιταλιστική μηχανή σταμάτησε να λειτουργεί στο εσωτερικό των δυτικών χωρών, ούτε ότι τα γρανάζια της δεν είχαν επεκταθεί εκατοντάδες χρόνια πριν σε κατακτημένες χώρες και αποικίες. Απλά έχει σημασία να δούμε το πώς αυτή η ανακατάταξη συνέπεσε με τη **ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας** στα χέρια των αφεντικών και της ταυτόχρονης -και διαρκούς- αναζήτησης από μέρους τους φτηνού και πειθαρχημένου εργατικού δυναμικού.

Γεγονός που με τη σειρά του επηρέασε τα μεταναστευτικά ρεύματα, που αφορούν τόσο τους έχοντες το κεφάλαιο και τα μέσα παραγωγής που μετακίνησαν τις εγκαταστάσεις τους μακριά από τις χώρες τους (φέρνοντας παράλληλα μαζί τους πολέμους, δικτατορίες, εμφύλιους, εντατικοποιημένη εκμετάλλευση κλπ), όσο και τους εργάτες/εργάτριες που αναγκάστηκαν να φύγουν προς αναζήτηση **καλύτερων συνθηκών διαβίωσης**.

Είτε λοιπόν με **επεκτατικούς πολέμους και δικτατορίες**, είτε με ήπιες **οικονομικές παρεμβάσεις και «επενδύσεις**», το κεφάλαιο έχει βρει τους τρόπους να επιχειρήσει την εξάπλωσή του σε όλο τον πλανήτη.*

*Βέβαια θα ήταν σοβαρή παράλειψη να θεωρήσουμε πως μπροστά σε αυτή την κίνηση, δεν ορθώθηκαν αναχώματα και αντιστάσεις ανά τον κόσμο, από ομάδες και κοινότητες ανθρώπων. Αντιστάσεις που εκφράστηκαν και εκφράζονται δυναμικά τόσο στο εσωτερικό των χωρών που επεκτείνουν την κεφαλαιακή τους δύναμη και επιρροή όσο και στο εσωτερικό αυτών που υπόκεινται τη βίαιη μετατροπή των συνθηκών ζωής τους στο όνομα της «οικονομικής ανάπτυξης».

Η σύγκυση που προκαλούν όμως οι εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες με την παράλληλη έλλειψη επαναστατικών δομών, ικανών να αντιμετωπίσουν την άλογη βία που προσφέρει η μηχανή στο πέρασμά της, προτάσσοντας και οργανώνοντας μια απελευθερωτική προοπτική, εκεί όπως και παντού, γεννά εξευτελιστικές συνθήκες διαβίωσης.

Οι παραπάνω αποτελούν τις βασικότερες αιτίες της μαζικής μετανάστευσης. Φυσικά υπάρχουν και μια σειρά από άλλες αιτίες για να μεταναστεύσει κάποιος/α. Είναι ενδεικτικό όμως ότι η λέξη «μετανάστης» μέσα από ένα συνεχές μιντιακό φιλτράρισμα με συντηρητικά/ ρατσιστικά και βαθύτατα ταξικά χαρακτηριστικά δε χρησιμοποιείται στην καθημερινότητα για να χαρακτηρίσει αξιωματούχους κρατών, εταιριών αλλά ούτε και τουρίστες που είναι από τους πιο συχνούς πελάτες των αεροπορικών εταιριών.

Οι αιτίες για αυτόν το διαχωρισμό εντοπίζονται αφενός στη νομική υπόσταση που έχουν οι τελευταίοι (διαβατήριο, ταυτότητα, ασφάλιση κλπ) και αφετέρου στο ρόλο που μπορούν να παίξουν στην κοινωνικό-οικονομική κατάσταση μιας χώρας.

Πρώην αποικιοκρατικές χώρες με ιδιαίτερο ρόλο στην πολιτική σκηνή μεσολάβησαν (και συνεχίζουν να το κάνουν αφού η υποχώρηση των στρατευμάτων δεν συνεπάγεται και την αποχώρηση των εταιριών) ώστε να εξομαλύνουν το πεδίο για την επέλαση του κεφαλαίου σε χώρες με α) χαμηλό κόστος εργασίας β) ελάχιστη ή ανύπαρκτη φορολογία γ) ελάχιστες εργατικές/ κοινωνικές αντιστάσεις δ) τεράστιο φυσικό πλούτο.

Παράλληλα κάτοικοι των τόπων που υφίστανται την πιο έντονη απομύζηση εγκαταλείπουν το μέρος που ζούσαν προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης για τους ίδιους αλλά και για τις οικογένειες που άφησαν πίσω, στις ίδιες τις χώρες που ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για την εξαθλίωση του τόπου τους. Εκεί πλέον, τουλάχιστον οι περισσότεροι/ες, θα έρθουν αντιμέτωποι/ες με τη την καταστολή, την συγγνή εκμετάλλευση, τον συνεχή διωγμό, τον εγκλεισμό, την εξόντωση ...

Με το που πλησιάσεις τα σύνορα...

Η πρώτη κιάλας επαφή ενός μετανάστη με τη χώρα που «επισκέπτεται» είναι συνοριοφύλακες με το όπλο στο χέρι, κάμερες νυκτός, κάμερες θερμικές, ηλεκτρικά συρματοπλέγματα και άλλες νέες τεχνολογίες επιστρατευμένες για την ασφαλή φύλαξη των συνόρων και ένα οργανωμένο σχέδιο που περιλαμβάνει «ατυχή ναυάγια», ναρκοπέδια και σκοποβολή στο σώμα του. Όλα αυτά προφανώς αποτελούν επενδυτικά σχέδια όχι μόνο της εκάστοτε χώρας αλλά λειτουργούν και σαν μια διεθνής πηγή κερδοφορίας από την οποία οι εξουσιαστές αντλούν πολλά, και όχι μόνο χρηματικά (κονδύλια, μίζες), οφέλη. Η δημιουργία της Φρόντεξ, η οποία λειτουργεί για να ελέγχει την κίνηση στα σύνορα τόσο χερσαία όσο και θαλάσσια, είναι ένα από τα πιο κλασικά

παραδείγματα υλοποίησης αυτής της λογικής. Και φυσικά οι χώρες οι οποίες συμμετέχουν σε αυτήν αλληλοστηρίζονται και παίρνουν από κοινού αποφάσεις για το ευρωπαϊκό «μπες-βγες» έτσι ώστε να διασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος.

Αν καταφέρεις να τα περάσεις...

Τελικά έρχεται αντιμέτωπος με μια ακόμη ευφάνταστη επένδυση που επιφυλάσσει το κράτος στους μετανάστες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τις νέου τύπου ειδικές φυλακές για μετανάστες, στις οποίες οδηγούνται μετά από επιχειρήσεις-σκούπα (επιχείρηση Ξένιος Δίας) ή από ξυλοδαρμούς σε τμήματα. Έτσι το κράτος, μέσα από την καταστολή χρησιμοποιεί ως επικοινωνιακό τρικ το δίπολο «του νόμιμου και του λαθραίου» προς ενίσχυση της δημοκρατίας, ενώ δίνει το πάτημα και για την προώθηση του συντηρητισμού, για την αναπτέρωση του εθνικού φρονήματος και τη συσπείρωση (ακρο)δεξιών ανταντακλαστικών για την υπεράσπιση της πατρίδας από τον «κακό κι απειλητικό» Άλλο.

Και αν πάλι γλιτώσεις...

Υπάρχουν κι αυτά τα αόρατα τείχη που επιχειρεί να υψώσει το κράτος και οι μηχανισμοί του μέσα από τη διασπορά του φόβου και της ανασφάλειας. Ενός φόβου που λειτουργεί παραδειγματικά για τους ίδιους, για όσους σκέφτονται να μεταναστεύσουν και για αυτούς που στέκονται αλληλέγγυοι. Ενός φόβου που λειτουργεί κατευναστικά, καθώς σε κάνει να συνηθίζεις τον έλεγχο, τις μαζικές συλλήψεις, τις καθημερινές δολοφονίες στα σύνορα, το βασανισμό, την εργασιακή εκμετάλλευση. Έτσι, το ότι παρουσιάζονται οι μετανάστες από το κράτος ως επικίνδυνοι ή ως υγειονομική βόμβα κάνει ακόμα πιο αναγκαία την επιβολή αυτών των μεθόδων ελέγχου και επιτήρησης.

Ένας ακόμα τρόπος διαχείρισης της μετανάστευσης είναι η αφομοιωτική πολιτική που έχουν αναπτύξει κυρίως οι «δυτικές-πιο ανεπτυγμένες» χώρες. Βλέπουμε λοιπόν να ψηφίζονται ευνοϊκής μεταχείρισης αντιρατσιστικά νομοσχέδια, να στήνονται ανθρωπιστικά ιδρύματα προστασίας των μεταναστών, να δημιουργούνται ΜΚΟ και ομάδες υπεράσπισης των δικαιωμάτων τους υπό κρατικές πάντοτε χορηγίες, προκειμένου να αποφευχθούν εντάσεις. Σε δεύτερο όμως επίπεδο, η αφομοιωτική αυτή λογική χρησιμοποιείται και από τον ίδιο τον μετανάστη, ο οποίος, επιχειρώντας να ενταχθεί στο κοινωνικό σύνολο αναπαράγει τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής. Δεν υπάρχουν όμως μόνο τα σύγχρονα γκέτο, όπου τα μαγαζιά μεταναστών (κυνηγημένα και οριοθετημένα τόσο από τις μαφίες, όσο και από το κράτος) κατακλύζουν ολόκληρες περιοχές, κινούμενα οριακά μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας.**

**Εδώ να σημειωθεί ότι η χωροταξική γκετοποίηση των μεταναστών προωθείται από το ίδιο το κράτος ως εργαλείο υποβάθμισης ολόκληρων περιοχών. Με αυτόν τον τρόπο επιχειρείται αφενός η στοχοποίηση των μεταναστών ως υπαίτιων για την καθημερινή εξαθλίωση του τοπικού πληθυσμού, και αφετέρου η μείωση ενοικίων με στόχο την άμεση οικονομική

Υπάρχουν και τα μαγαζιά που τοποθετούνται σε κυριλέ περιοχές, με γκουρμέ γεύσεις και με λοιπές ανέσεις και πολυτέλειες, προσπαθώντας να δώσουν μια εξωτική νότα, απευθυνόμενοι σε ντόπιους και τουρίστες. Παράλληλα με αυτήν την τακτική, το κράτος παρέχει και «νόμιμη εργασία» σε όσους πληρούν τις προϋποθέσεις, ενώ στην ουσία αυτό που αναζητά είναι περισσότερο φθηνό εργατικό δυναμικό. Εν τέλει, σε οποιαδήποτε περίπτωση, δηλαδή είτε είναι ο μετανάστης «παράνομος», είτε «νόμιμος» και κοινωνικά ενταγμένος, ο καπιταλισμός βγαίνει πάντοτε κερδισμένος καθώς οι παραπάνω έννοιες αποτελούν δημιούργημά του.

Τελικά οι μετανάστες γίνονται ένα καλό εργαλείο στη μηχανή, με κύριο χαρακτηριστικό τη φτηνή εργασία και τη μεγάλη παραγωγή, από την οποία επωφελείται όχι μόνο ένας εργοδότης, αλλά ένα ολόκληρο σύστημα που γεννά διαχωρισμούς, εξουσιαστικές λογικές, καταπίεση και ιεραρχία.

...την ιστορία και τις συνθήκες

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης πληθυσμών δεν είναι σύγχρονο φαινόμενο. Ιστορικά τα έχουμε δει να εμφανίζονται ανά τον κόσμο για τον έλεγχο-περιορισμό και την εξολόθρευση ολόκληρων κοινωνικών ομάδων κι όχι πάντα με κριτήριο φυλετικό. Η εκάστοτε εξουσία χρησιμοποιεί τέτοιου τύπου δομές και μηχανισμούς για να αντιμετωπίσει τον εκάστοτε εχθρό της και ανάλογα με τις επιδιώξεις της να φυλακίσει και να απομονώσει αυτούς που θεωρεί επικίνδυνους για την ύπαρξή της ή άχρηστους πλέον για την κοινωνική μηχανή της.

Τα πρώτα άτυπα στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργούνται στην Ελλάδα το '90, με την πρώτη μαζική είσοδο αλβανών μεταναστών, και την επακόλουθη ψήφιση του πρώτου σχετικού νόμου το 1991. Αρχικά διαμορφώνονται σε εγκαταλειμμένους χώρους, όπως πρώην στρατόπεδα, σχολεία, γυμναστήρια και αποθήκες, οι οποίοι τις περισσότερες φορές δεν γίνονται καν αντιληπτοί από την εξωτερική τους όψη, χαρακτηριστικό που συνεχίζει να υφίσταται σε μεγάλο βαθμό μέχρι και σήμερα. Πλέον υπάρχουν τυπικά στην Ελλάδα 12 κέντρα κράτησης μεταναστών, στα οποία «φιλοξενούνται» τουλάχιστον 5000 μετανάστες, με τον αριθμό να αυξάνεται συνεχώς, καθώς η χώρα ανήκει στον «αναπτυγμένο» κόσμο και οφείλει να οχυρώσει τα σύνορά της. Σύνορα, τα οποία ταυτόχρονα αποτελούν και όρια του «προηγμένου» δυτικού κόσμου.

Το κράτος χρησιμοποιεί τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως εργαλείο για τον περιορισμό και τον έλεγχο των μετακινήσεων των πληθυσμών, σαν μια άλλου τύπου φυλακή.

εκμετάλλευση της εκάστοτε περιοχής με προοπτικές «αναβάθμισης» της και , τελικά, εκδίωξης των ανθρώπων που μένουν εκεί.

Μια φυλακή που δεν γίνεται να ξεφύγει από τα εξ' ορισμού χαρακτηριστικά της και τη βασική της στόχευση. Είναι ξεκάθαρα επιλογή της κυριαρχίας κι όχι κάποιο «μέτρο λιτότητας στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης» το να καταδικάζει τους μετανάστες σε μια κατάσταση όπου οι πρωταρχικές τους ανάγκες δεν καλύπτονται ούτε στα βασικά σημεία.

Πάγια εικόνα των χώρων αυτών είναι η έλλειψη υγειονομικής περίθαλψης και η ανεπαρκής σίτιση. Άλλο χαρακτηριστικό των κέντρων κράτησης είναι ο υπερπληθυσμός, καθώς οι κρατούμενοι είναι κυριολεκτικά στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο και σε πολλές περιπτώσεις στερούνται τον προαυλισμό. Ταυτόχρονα, κανόνα αποτελεί η ανύπαρκτη επικοινωνία, τόσο εντός των στρατοπέδων, αφού συμβαίνει συχνά οι έγκλειστοι να μη μιλάνε καν την ίδια γλώσσα μεταξύ τους, όσο και εκτός, με τα άτομα του κοντινού αλλά και του ευρύτερου περιβάλλοντός τους. Όλα αυτά δεν έχουν άμεσο αντίκτυπο μόνο στη σωματική τους υπόσταση. Έχουν ξεκάθαρη επίδραση και στη ψυχολογία των κρατουμένων, καθώς κύρια στόχευση της εξουσίας συνιστά η σωματική και πνευματική εξόντωση. Κάτι τέτοιο δεν είναι μόνο λόγια μεταφορικής έννοιας, αφού τα θανατηφόρα «ατυχήματα» και οι «αυτοκτονίες» δεν αποτελούν ούτε μεμονωμένα περιστατικά ούτε τυχαία. Αναπόφευκτα, λοιπόν, οι συνθήκες εγκλεισμού ως δομικά της στοιχεία της φυλακής, δεν είναι κάτι που θέλουμε και μπορεί να αλλάξει ή να βελτιωθεί, χωρίς, όμως, αυτό να σημαίνει ότι δε θα στεκόμαστε δίπλα σε κάθε αγώνα, σε κάθε εξέγερση που θα διαταράσσει την «ηρεμία» και την «τάξη» αυτών των φυλακών. Σε κάθε περίπτωση, μοναδική λύση ήταν και είναι η ολοκληρωτική καταστροφή τους.

Ο σχεδιασμός των εκάστοτε φυλακών ούτως ή άλλως σκοπό έχει να ομογενοποιήσει και να πειθαρχήσει τους κρατούμενους μέσα από τον συνεχόμενο περιορισμό και τον έλεγχο των κινήσεων, μέσα από την καθημερινή επανάληψη και τον στάσιμο χρόνο και, στην προκειμένη περίπτωση, μέσα από τον εγκλεισμό χωρίς παράπτωμα και ημερομηνία λήξης. Έχουμε, δηλαδή, το φαινόμενο της φυλάκισης χωρίς «έγκλημα», της φυλάκισης με μοναδικό στοιχείο κατηγορίας μία κοινωνική ταμπέλα. Κάποτε «εβραίος», «ρομά», «τρελός», «αριστερός», τώρα «μετανάστης», ακόμα και «ναρκομανής», «άστεγος», μετέπειτα οποιοσδήποτε στοχοποιηθεί από την εξουσία ως «εσωτερικός εχθρός». Με άλλα λόγια, οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα θεωρηθεί «επικίνδυνη» για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, τη δημόσια υγεία και την κοινωνική συνοχή. Πρόσφατο παράδειγμα είναι η στοχοποίηση των καταλήψεων ως «απειλή» για το κοινωνικό σώμα που έλαβε χώρα με μαζικές εκκενώσεις κατειλημμένων κτιρίων και συλλήψεις συντρόφων. Άλλο παράδειγμα αποτελεί το μαζικό πογκρόμ που δέχτηκαν οροθετικές γυναίκες το Μάιο του 12 ενόψει των κοινοβουλευτικών εκλογών, οι οποίες, κάτω από το πρόσχημα της «υγειονομικής βόμβας», χρησιμοποιήθηκαν εργαλειακά από το κράτος για την εξυπηρέτηση των αναγκών του. Με τέτοιου είδους «παρεμβάσεις» το κράτος επιβεβαιώνει το ρόλο του ως εγγυητής της κοινωνικής ειρήνης και σε αγαστή συνεργασία με τα μμε για τη διάχυση του φόβου και της ανασφάλειας, στοχεύει, χρησιμοποιώντας την κατάλληλη προπαγάνδα, την

εξοικείωση του υπόλοιπου πληθυσμού με «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης». Καταστάσεις που, με τη σειρά τους, απαιτούν «λύσεις εκτάκτου ανάγκης», οι οποίες, στόχο έχουν τη σιωπηρή συναίνεση της κοινωνίας σε ολοκληρωτικές τακτικές, όπως οι μαζικοί έλεγχοι στο δρόμο, οι μαζικές προσαγωγές και οι μαζικές συλλήψεις.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται, επομένως, και το κυνήγι μαγισσών που εξαπολύει το ελληνικό κράτος τον τελευταίο ενάμιση χρόνο στους δρόμους της Αθήνας αλλά και της περιφέρειας ενάντια σε μετανάστες, οι λεγόμενες οι επιχειρήσεις «σκούπα», κάτω από την τραγελαφική επωνομασία «ξένιος διάς». Η εξουσία, εκμεταλλευόμενη την περίοδο κρίσης, επαναφέρει στο προσκήνιο το «μεταναστευτικό ζήτημα» ως πρόφαση για να στοιβάξει και άλλους ανθρώπους στα κέντρα κράτησης και λαμβάνει «μέτρα» για να αντιμετωπίσει «την φτώχεια των ελληνικών νοικοκυριών», κατονομάζοντας τους μετανάστες υπαίτιους για το «όργιο παραεμπορίου στο κέντρο της Αθήνας». Οι στιγματισμένοι πλέον ως παρείσακτοι και επικίνδυνοι μετανάστες θα πρέπει να απομακρυνθούν από την «καθαρή» ελληνική κοινωνία και να κλειστούν σε ειδικές φυλακές. Μια τακτική του κράτους που ελάχιστα διαφοροποιείται από τα «κατά λάθος» ναυάγια στα νερά του αιγαίου και δε διακρίνεται καθόλου από το συνολικότερο πλαίσιο επίθεσης σε όποιον η κυριαρχία βαπτίσει εχθρό του.

...τις προβληματικές εντός των κοινοτήτων των μεταναστών

Ο σχηματισμός κοινοτήτων είναι μια πανάρχαια τακτική οργάνωσης ατόμων με κάποια κοινά χαρακτηριστικά, την οποία δε θα μπορούσε να μην ενστερνίζεται το μεταναστευτικό ρεύμα. Οι κοινότητες μεταναστών που πολλές φορές αποτυπώνονται χωροταξικά, διαμορφώνονται με εξαναγκαστικούς κυρίως όρους, με στοχοθεσία που περιλαμβάνει κατά κύριο λόγο την καλύτερη διαβίωση και την αλληλοπροστασία καθώς και την ανταγωνιστική διάδραση με άλλα σύνολα. Οι εξαναγκαστικοί όροι; Προφανείς.

Η περιθωριοποίηση των μεταναστευτικών στρωμάτων από την ελληνική κοινωνία ειδικά στην τωρινή περίοδο οικονομικής κρίσης και ο εργασιακός μεσαίωνας που τους επιβάλλουν άμεσα και έμμεσα κράτος και κεφάλαιο είναι δύο από τους πολλούς. Στον ελλαδικό χώρο παραδείγματα τέτοιων κοινοτήτων αποτελούν οι κλειστές ομάδες στις φυλακές και διάφορες οριοθετημένες περιοχές-οικισμοί.

Στην οργάνωση, όμως, των μεταναστευτικών κοινοτήτων εμπεριέχονται και καταλαμβάνουν πρωτεύουσα θέση χαρακτηριστικά που είναι εντελώς έξω από τη λογική του αναρχικού κινήματος και αποτελούν ενδεχόμενα φράγματα στη σύνδεση των αγώνων μας. Σημεία τα οποία χρίζουν έντονης κριτικής είναι ο φυλετικός χαρακτήρας (κοινότητες πακιστανών, αφγανών, αφρικανών κλπ), οι πολλές φορές ξεκάθαροι όροι ιεραρχίας, επίσημα αναγνωρισμένης από το κράτος (πχ πρόεδρος πακιστανικής κοινότητας) ή μη (υψηλή θέση στην

ιεραρχία της εκάστοτε μαφίας), ακόμα και το έντονο θρησκευτικό στοιχείο, που να μεν αποτελεί πολιτισμική ιδιαιτερότητα, αλλά και τροχοπέδη που λειτουργεί διαχωριστικά μεταξύ τους (σιίτες-σουνίτες) και αποπροσανατολιστικά στους αγώνες τους (αγώνας για την κατασκευή τζαμιών-εξέγερση στην αθήνα το '09 για ένα σκισμένο κοράνι).

Έτσι, αντί το μεταναστευτικό ρεύμα να στρέφεται σύσσωμο εναντίον εξουσίας και ρατσιστικών αντανакλαστικών εθνικόφρονων κομματιών της κοινωνίας, αναλώνεται σε ενδομεταναστευτικές συγκρούσεις μέσα και έξω από τα τείχη των φυλακών.

Η διαχείριση των μεταναστευτικών ομάδων από την κυριαρχία υλοποιείται με την προώθηση μιας καταπιεστικής αντίληψης προς αυτή τη νέα κοινωνική βάση, το θεμέλιο πάνω στο οποίο θα υψωθεί η κοινωνική σκάλα της ρουφιανιάς, του γλυψίματος, της υποταγής. Η εν λόγω αντίληψη που έχει ευρεία αποδοχή από μία μερίδα του μεταναστευτικού ρεύματος περιλαμβάνει την κοινωνική ανέλιξη και το κυνήγι ενός καταναλωτικού ονείρου καπιταλιστικού τύπου. Δε μας εκπλήσσει αυτή η τακτική καθώς τη γνωρίζουμε αρκετά καλά: εφαρμόζεται και ισχύει και στα ελληνικά κατώτερα οικονομικά στρώματα και είναι ένα κύριο μέσο διαιώνισης του υπάρχοντος συστήματος. Αφενός γιατί εξασφαλίζονται τα παραγωγικά γρανάζια που θέτουν τη μηχανή σε λειτουργία, αφετέρου γιατί αφομοιώνοντας την επιθυμία για το κυνήγι του άπιαστου, τα στρώματα αυτά (μεταναστών και ελλήνων) αποπροσανατολίζονται από τη συνολική ρήξη με την εξουσία ξεχνώντας ότι εκτός του καρότου, υπάρχει και το μαστίγιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο αλβανικός μεταναστευτικός πληθυσμός που «ρίχτηκε με τα μούτρα» στη δουλειά οι συνθήκες της οποίας φτάναν συχνά στα όρια της δουλείας. Μάλιστα τμήμα του, ανελλισόμοιο οικονομικά, έφτασε στο σημείο κάτι χρόνια μετά να «λιντσάρει» ρατσιστικά μετανάστες νέας γενιάς που κατέφταναν στην Ελλάδα. Επίσης ενδεικτική περίπτωση είναι αυτή, κάποιων υψηλά ιστάμενων στην προεδρεία μεταναστευτικών κοινοτήτων, που όντας «ασφαλείς» και νόμιμοι, προωθούν ρεφορμιστικές-νομότυπες λύσεις ίσως και σε συνεργασία με το αστικό κράτος.

Μία κριτική στην κινηματική ανάγνωση του μεταναστευτικού και κοινοί αγώνες

Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη έχουν αναπτυχθεί διάφορες προσεγγίσεις πάνω στο ίδιο ζήτημα από κομμάτια που συνθέτουν την κοινότητα του αγώνα. Μέσα στο πλήθος αυτών των διαφορετικών προσεγγίσεων αναπτύσσονται και αντικρουόμενες –μεταξύ τους- θέσεις, καθώς και θέσεις που χαρακτηρίζονται είτε από λογικά κενά είτε από απολυτότητα.

Η ρήξη με τον εξουσιαστικό πολιτισμό σίγουρα δεν είναι ίδιον καμίας –κυριαρχικά ορισμένης- κοινωνικής ομάδας. Έτσι το «μικρόβιο» της επανάστασης δε μπορούμε να πούμε πως το φέρουν απόλυτα οι προλετάριοι ή οι μετανάστες, αν και γνωρίζουμε πως, πιθανολογικά, η συσσώρευση της καταπίεσης βοηθά στην εξάπλωσή του, καμιά φορά όμως μεταλλάσσει τα βασικά χαρακτηριστικά του. Είναι λοιπόν σημαντικό το να αναζητάμε διαρκείς διόδους που θα μας επιτρέψουν να χτίσουμε κοινές προοπτικές με όποιον είναι σε θέση να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με την εξουσία και όχι να κάνουμε τα στραβά μάτια στις εκάστοτε αντιφάσεις που ανακύπτουν από το πώς έχει διαρθρωθεί παγκοσμίως το εξουσιαστικό οικοδόμημα.

Εκεί που πρέπει να επιμείνουμε είναι στο ΠΩΣ θα σταθούμε δίπλα, η καλύτερα, **μαζί και ανάμεσα**, στους **μαχητικούς** αγώνες των μεταναστών και όχι γενικά και αόριστα με τους μετανάστες σαν ένα θεσμοθετημένο, ενιαίο σύνολο με κοινά χαρακτηριστικά αλλά ως άλλο ένα επιμέρους καταπιεσμένο κομμάτι μέσα στο οποίο ενυπάρχουν και άτομα τα οποία έχουν αναγνωρίσει αυτή την ολική φθορά της ύπαρξής τους και τη διαρκή υποτίμηση των ζώων τους από την κυριαρχία . Να μπορέσουμε δηλαδή να εντοπίσουμε **κοινούς τόπους, που θα συνθέσουν προοπτικές αγώνα και οργάνωσης**. Κι αν αυτοί οι τόποι βρίσκονται στην αφάνεια, να βρούμε την ικανότητα να τους αναδείξουμε .

Αν και, λοιπόν, μπορούμε να σταθούμε πλάι στους μετανάστες έχοντας κοινό μας τόπο την καταστολή και την καταπίεση, αυτό που επιζητούμε είναι η δόμηση αντιεραρχικών σχέσεων με στόχο την κατάλυση κάθε εξουσίας. Σ' αυτή την προσπάθεια οφείλουμε να δημιουργούμε και τις αντίστοιχες προϋποθέσεις, να γκρεμίζουμε τείχη, να χτίζουμε γέφυρες επικοινωνίας, να στεκόμαστε πλάι-πλάι με κάθε έναν και κάθε μία που πρώτα και κύρια αντιλαμβάνεται ως αφόρητη την υφιστάμενη καταπίεση, και όχι να υιοθετούμε το ρόλο των πιο «ριζοσπαστών» κοινωνικών αναλυτών που θα επινοήσουν αιτιάσεις για κάθε συνθήκη σύγκρουσης, που θα αποδεχτούν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς που προωθεί η κυριαρχία, που θα απωθήσουν τους εαυτούς τους εκτός ακόμα και των πιο καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων.

Στόχος μας δεν είναι ο εισοδισμός από μέρους μας σε ένα καταπιεσμένο κοινωνικό σύνολο, αντιμετωπίζοντάς το, με το ρόλο που του έχει προσδώσει το κράτος.

Στόχος μας είναι η κατάργηση κάθε εθνικής ταυτότητας και η αντικατάσταση της με του εξεγερμένου ή και του εν δυνάμει συντρόφου, πράγμα που σίγουρα δεν κερδίζεται με διεκδικήσεις για χαρτιά και νομιμοποίηση αφού ακόμα και όταν το συγκεκριμένο αίτημα ικανοποιείται δεν παύουν να υπάρχουν διαχωριστικές έννοιες όπως: μετανάστης-ντόπιος, νόμιμος-παράνομος.

Αν βρισκόμαστε μια φορά μακριά από το να γκρεμιστούν κέντρα κράτησης και φυλακές, η παραπάνω κατεύθυνση μας μετατοπίζει ακόμα πιο μακριά. Επισφραγίζει τα δίπολα νόμιμων και παράνομων ανθρώπων, προσαρμόζεται στη ύπαρξη συνόρων και φραχτών, αποδυναμώνει την πιθανότητα της νίκης.

Έτσι, όπως και σε κάθε κοινωνικό πεδίο, σε κάθε κοινωνικό αγώνα, σημαντική παραμένει η διατήρηση της παρουσίας μας ως *αναρχική* αντίθετα με φιλομεταναστευτικές ταμπέλες που θα έχουν μεγαλύτερη αποδοχή και έτσι ανάλογα θα πρέπει να επιμένουν και τα προτάγματά μας.

Κι αν το πρόταγμα για το γκρέμισμα των φυλακών, των συνόρων και των εθνών φαντάζει πράγμα αδύνατο ας σταθεί ως μπούσουλας στο να αποδομηθούν φυλετικά κριτήρια και συμμαχίες (φυλετικές, θρησκευτικές, οικονομικές) να δημιουργηθούν, να συνδεθούν, εστίες αγώνα σε δρόμους, στρατόπεδα και φυλακές, να υπάρξει οργάνωση/αντίσταση/αυτοάμυνα σε γειτονιές, κρατητήρια και χωράφια.

Η συνειδητοποίηση της επιβολής κράτους και καπιταλισμού στις ζωές μας μπορεί να μην αρκεί για την κατάργησή τους, αρκεί σίγουρα όμως να ανάψει φτιλία εξέγερσης.

Να σταματήσουμε να αντιμετωπίζουμε τους μετανάστες ως «καημένους», να δράσουμε από κοινού για να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας ενάντια σε κράτος και αφεντικά έμπρακτα, οργανωμένα και βίαια.

Αλληλεγγύη με όλους/ες τους εξεγερμένους/ες.

συνέλευση
αναρχικών
για τη σύνδεση των αγώνων
μέσα στην κοινωνία φυλακή